Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (kuues koda)

12. mai 2016*

EAGGF — Tagatisrahastu — EAGF ja EAFRD — Rahastamisest välja jäetud kulud — Veise- ja lambaliha sektor — Kindla määraga finantskorrektsioon — Ühekordne korrektsioon — Määruse (EÜ) nr 1782/2003 artiklid 48 ja 69 — Eritoetusõigused — Põhjendamiskohustus

Kohtuasjas T-384/14,

Itaalia Vabariik, esindajad: G. Palmieri ja B. Tidore,

hageja,

versus

Euroopa Komisjon, esindajad: P. Rossi ja D. Bianchi,

kostja,

mille ese on nõue tühistada osaliselt komisjoni 4. aprilli 2014. aasta rakendusotsus 2014/191/EL, mille kohaselt Euroopa Liidu rahastamine ei kata teatavaid kulutusi, mida liikmesriigid on teinud Euroopa Põllumajanduse Arendus- ja Tagatisfondi (EAGGF) tagatisrahastu, Euroopa Põllumajanduse Tagatisfondi (EAGF) ja Euroopa Maaelu Arengu Põllumajandusfondi (EAFRD) raames (ELT L 104, lk 43), osas, milles sellega jäetakse välja teatavad Itaalia Vabariigi tehtud kulud,

ÜLDKOHUS (kuues koda),

koosseisus: koja president S. Frimodt Nielsen, kohtunikud F. Dehousse ja A. M. Collins (ettekandja),

kohtusekretär: vanemametnik J. Palacio González,

arvestades menetluse kirjalikku osa ja 10. detsembri 2015. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse[1] [...]

Menetlus ja poolte nõuded

21 Itaalia Vabariik esitas käesoleva menetluse algatamiseks hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 3. juunil 2014.

* Kohtumenetluse keel: itaalia.

1 — Esitatakse vaid need käesoleva kohtuotsuse punktid, mida Üldkohus peab vajalikuks.

22 Ettekandja-kohtuniku ettekande põhjal otsustas Üldkohus (kuues koda) avada menetluse suulise osa.

23 Poolte kohtukõned ja vastused Üldkohtu suuliselt esitatud küsimustele kuulati ära 10. detsembri 2015. aasta kohtuistungil.

24 Itaalia Vabariik palub Üldkohtul:

— tühistada vaidlustatud otsus niivõrd, kuivõrd sellega kohaldatakse tema suhtes finantskorrektsioone summas 5 026 453,43 ja 1 860 259,60 eurot;

— mõista kohtukulud välja komisjonilt.

25 Komisjon palub Üldkohtul:

— jätta hagi põhjendamatuse tõttu rahuldamata;

— mõista kohtukulud välja Itaalia Vabariigilt.

Õiguslik käsitlus

26 Itaalia Vabariik põhjendab vaidlustatud otsuse tühistamise nõuet väidetega, mille kohaselt sisuliselt on rikutud liidu õigusnorme ühise põllumajanduspoliitika valdkonnas, olulisi menetlusnorme, nimelt põhjendamiskohustust, ning mitut liidu õiguse üldpõhimõtet nagu proportsionaalsuse, seaduslikkuse ja õiguskindluse põhimõte, kuivõrd komisjon kohaldas finantskorrektsioone esiteks määruse nr 1782/2003 artikli 69 tähenduses lisamaksete tegemise raames ning teiseks selle määruse artiklite 47 ja 48 tähenduses eritoetusõiguste kindlaksmääramise raames.

27 Kohtuistungil teatas Itaalia Vabariik, et ta loobub väitest, mille kohaselt on kindla määraga finantskorrektsiooni summas 3 477 225 eurot kohaldatud vääralt, sest selles tugineti makseasutuse akrediteerimise kriteeriumide järgimata jätmisele. Seetõttu piirdub käesoleva vaidluse ese selle asjaolu kontrollimisega, kas komisjon on finantskorrektsioonide – vastavalt 1 860 259,60 eurot ja 5 026 453,43 eurot– põhistamisel kohaldanud määruse nr 1782/2003 artikleid 47, 48 ja 69 õiguspäraselt.

Põhimõttelised kaalutlused

28 Kõigepealt tuleb meenutada, et EAGGF ja EAFRD rahastavad üksnes selliseid kulutusi, mis on põllumajandusturgude ühise korralduse raames tehtud kooskõlas liidu õigusnormidega (kohtuotsused, 8.5.2003, Hispaania *vs.* komisjon, C-349/97, EKL, EU:C:2003:251, punkt 45; 24.2.2005, Kreeka *vs.* komisjon, C-300/02, EKL, EU:C:2005:103, punkt 32, ja 12.9.2012, Kreeka *vs.* komisjon, T-356/08, EU:T:2012:418, punkt 12).

29 Seoses sellega tuleneb EAGGF-i ja EAFRD-ga seotud eeskirjadest, et liikmesriigid on kohustatud looma haldus- ja kohapealsete kontrollimiste süsteemi, mis võimaldab tagada toetuse andmise sisuliste ja vormiliste tingimuste nõuetekohase täitmise. Kui niisugust kontrollsüsteemi ei ole loodud või kui liikmesriik on selle loonud puudulikult, nii et on kahtlusi nimetatud tingimuste täitmise osas, on komisjonil põhjust jätta teatavad asjaomase liikmesriigi tehtud kulutused tunnustamata (kohtuotsused, 12.6.1990, Saksamaa *vs.* komisjon, C-8/88, EKL, EU:C:1990:241, punktid 20 ja 21; 14.4.2005, Hispaania *vs.* komisjon, C-468/02, EU:C:2005:221, punkt 36, 30.9.2009, Portugal *vs.* komisjon, T-183/06, EU:T:2009:370, punkt 31).

30 Kohtupraktikast nähtub ka, et isegi kui lisatasude andmist käsitlevad õigusnormid ei näe liikmesriikidele ette sõnaselget kohustust kehtestada selliseid järelevalvemeetmeid ja üksikasjalikke kontrollieeskirju, mida komisjon mainis EAGGF-i ja EAFRD raamatupidamisarvestuse kontrollimise ja heakskiitmise menetluse raames, võib see kohustus – vajaduse korral kaudselt – tuleneda tõsiasjast, et EAGGF-i ja EAFRD-d puudutavate õigusnormide kohaselt peavad liikmesriigid seadma sisse tõhusa kontrolli- ja järelevalvesüsteemi (kohtuotsused Hispaania *vs.* komisjon, punkt 29 eespool, EU:C:2005:221, punkt 35; 24.4.2008, Belgia *vs.* komisjon, C-418/06 P, EKL, EU:C:2008:247, punkt 70, 4.9.2009, Austria *vs.* komisjon, T-368/05, EU:T:2009:305, punkt 76).

31 Raamatupidamisarvestuse kontrollimise ja heakskiitmise valdkonnas tõendamiskoormist käsitlevate eeskirjade kohaselt ei pea komisjon põllumajandusturgude ühise korralduse eeskirjade rikkumise olemasolu tõendamiseks mitte ammendavalt ära näitama, et siseriiklike ametiasutuste poolt tehtud kontrollid on ebapiisavad, või et edastatud arvandmed ei vasta tegelikkusele, vaid esitama nende kontrollide või arvandmete suhtes tekkinud tõsise ja põhjendatud kahtluse kohta tõendid. Komisjoni tõendamiskoormise selline leevendamine on põhjendatud asjaoluga, et liikmesriigil on EAFRD raamatupidamisarvestuse kontrollimiseks ja heakskiitmiseks vajalike andmete kogumise ja kontrollimise jaoks kõige parem võimalus (kohtuotsused, 11.1.2001, Kreeka *vs.* komisjon, C-247/98, EKL, EU:C:2001:4, punktid 7–9; 1.7.2009, Hispaania *vs.* komisjon, T-259/05, EU:T:2009:232, punkt 112, ja Kreeka *vs.* komisjon, punkt 28 eespool, EU:T:2012:418, punkt 13).

32 EAFRD finantseerimist korraldavad peamiselt siseriiklikud ametiasutused, kes on kohustatud tagama liidu eeskirjade range järgimise. See süsteem, mis põhineb siseriiklike ametiasutuste ja liidu vastastikusel usaldusel, ei eelda ühtegi komisjonipoolset süstemaatilist kontrolli, mida viimasel oleks ka praktiliselt võimatu teostada. Üksnes liikmesriigil on võimalik teada ja täpselt välja selgitada EAFRD arvete töötlemiseks vajalikke andmeid, kuna komisjon ei asu piisavalt lähedal, et tal oleks võimalik saada ettevõtjatelt talle vajalikke andmeid (kohtuotsused, 1.10.1998, Iirimaa *vs.* komisjon, C-238/96, EKL, EU:C:1998:451, punkt 30; 7.7.2005, Kreeka *vs.* komisjon, C-5/03, EKL, EU:C:2005:426, punkt 97, ja 17.10.2012, Hispaania *vs.* komisjon, T-491/09, EU:T:2012:550, punkt 25).

33 Järelikult peab liikmesriik esitama kõige üksikasjalikumad ja täielikumad tõendid nende kontrollide või arvandmete tõepärasuse ning vajaduse korral komisjoni kinnituste ebatäpsuse kohta (kohtuotsus Kreeka *vs.* komisjon, punkt 28 eespool, EU:C:2012:418, punkt 13).

34 Asjaomane liikmesriik omalt poolt ei saa komisjoni järeldusi ümber lükata, esitamata oma väidete kinnituseks tõendeid usaldusväärse ja toimiva kontrollisüsteemi olemasolu kohta. Kui liikmesriik ei suuda tõendada, et komisjoni järeldused on ebatäpsed, võivad need järeldused anda alust tõsisteks kahtlusteks asjakohaste ja tõhusate järelevalve- ja kontrollimeetmete olemasolu osas (kohtuotsused, 28.10.1999, Itaalia *vs.* komisjon, C-253/97, EKL, EU:C:1999:527, punkt 7; Hispaania *vs.* komisjon, punkt 28 eespool, EU:C:2003:251, punkt 48; 12.7.2011, Sloveenia *vs.* komisjon, T-197/09, EU:T:2011:348, punkt 40, ja Kreeka *vs.* komisjon, punkt 28 eespool, EU:T:2012:418, punkt 35).

35 Itaalia Vabariigi poolt hagi põhjenduseks esitatud väiteid vaidlustatud otsuses kohaldatud kahe finantskorrektsiooni kohta tuleb analüüsida neid kaalutlusi arvestades.

[...]

2. Väide, mis puudutab ühekordset korrektsiooni määruse nr 1782/2003 artiklites 47 ja 48 ette nähtud eritoetuste kindlaksmääramise ja maksmise suhtes

80 Itaalia Vabariik väidab, et ta on määruse nr 1782/2003 artikleid 43 ja 48 kohaldanud nõuetekohaselt kõigis vaidlustatud otsuses käsitletud olukordades, kus toetuseõigus läheb ühelt põllumajandustootjalt üle või pärandatakse teisele põllumajandustootjale. Tema sõnul on need eritoetused õigesti välja

arvutatud, hoides loomakasvatuse võrdlussummat pindalaga seotud toetustest lahus. Nende õiguste ümberjagamise süsteem on kooskõlas liidu õigusnormidega, kuna need vastavad toetuste jälgitavuse nõudele.

81 Komisjon vaidleb Itaalia Vabariigi argumentidele vastu.

82 Kõigepealt tuleb märkida, et hagiavalduse punktis 4.16 väidab Itaalia Vabariik, et vaidlustatud otsus on ebaseaduslik „proportsionaalsuse, seaduslikkuse, õiguskindluse, õiguspärase ootuse ning põhjendamiskohustuse üldpõhimõtte rikkumise tõttu“. Tuleb nentida, et väidetavalt rikutud põhimõtteid ja kohustusi puudutavas osas ei ole Itaalia Vabariik esitanud ühtki argumenti, kas või kokkuvõtlikult. Nimelt osutab ta sellele, et vaidlustatud otsust ei ole täielikult ja asjakohaselt põhjendatud, viitamata punktidele, mille kohta ei ole tema arvates põhjendust esitatud, ja täpsustamata, millised õiguslikud ja faktilised asjaolud vajavad täiendamist, mistõttu ei vasta hagiavaldus kodukorra artikli 76 punkti d nõuetele, ja need etteheited tuleb vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata jätta (vt selle kohta kohtuotsus, 15.10.2008, Mote *vs.* parlament, T-345/05, EKL, EU:T:2008:440, punktid 75–77).

83 Sellest tulenevalt tuleb järeldada, et käesolevas väiteosas viitab Itaalia Vabariik eelkõige määruse nr 1782/2003 artiklite 47 ja 48 rikkumisele.

84 Samuti tuleb leida, et käesoleva väiteosa hindamine puudutab üksnes küsimust, kas see, kuidas komisjon vaidlustatud otsuses määruse nr 1782/2003 artiklit 48 koos haldusmenetluses esitatud dokumentidega tõlgendas, on põhjendatud. Nagu kohtuistungil antud selgitustest nähtub, on pooled eriarvamusel selle sätte tõlgendamise küsimuses.

85 Sellele, et komisjon kohaldas vaidlusaluses otsuses eritoetuste nõuetevastase kindlaksmääramise ja maksmise põhjusel ühekordset korrektsiooni 1 860 259,60 eurot, poolte lepitamist ei eelnenud ning seda ei ole kokkuvõtvas aruandes selgitatud. Itaalia Vabariigile ette heidetavat nõuete eiramist on selgitatud komisjoni 22. detsembri 2010. aasta ja 13. detsembri 2012. aasta kirjades (vt eespool punktid 12 ja 14). See puudutab esiteks eritoetuste eraldamist lamba- ja veiseliha ning pindalatoetuse õiguse alusel ning teiseks oliiviõlisektoriga seotud eritoetuste ümberjagamist taotlusaastatel 2006–2009. Neis kirjades heidab komisjon Itaalia ametiasutustele ette, et viimased on lahendanud toetuste kumuleerumise olukorrad mitterahuldavalt. Käesoleva väiteosaga hõlmatud olukorrad on neis kirjades kirjeldatud järgmiselt:

— kui põllumajandustootja, kellele on võrdlusperioodi alusel eraldatud eritoetusi, on saanud teiselt põllumajandustootjalt (ülemineku või pärandamise teel) hektarid ja vastavad summad enne ühtse otsemaksete kava rakendamise esimest aastat, ei ole Itaalia ametiasutused jaganud nende eritoetuste väärtuse tavaliste toetuste (kuni 5000 eurot) vahel ära;

— kui põllumajandustootja, kellele on võrdlusperioodi alusel eraldatud tavalised toetused, on ilma vastavate hektariteta saanud teiselt põllumajandustootjalt (ülemineku või pärandamise teel) veiseliha toetuse summad enne ühtse otsemaksete kava rakendamise esimest aastat, ei ole Itaalia ametiasutused vähendanud saadud eritoetuste väärtust tavaliste toetuste (kuni 5000 eurot) arvelt;

86 Komisjoni sõnul nõuab määruse nr 1782/2003 artikli 48 nõuetekohane kohaldamine eritoetusõiguste vähendamist tavaliste toetuste arvelt kuni ülemmäärani 5000 eurot hektari kohta ja seejärel eraldada ülejääk eritoetustele. Ta väitis kogu haldusmenetluse jooksul, et lisatoetusõigusi (eritoetusõigusi) summas, mis on väiksem kui 5000 eurot, ei tuleks kasutada ühtsest otsemaksest sõltumatult, vaid need tuleks lisada tavalistele toetustele toetusõiguse kindlaksmääramiseks hektari kohta, kusjuures see arvutus seisneb võrdlusperioodil saadud toetuste jagamises hektarite arvuga, mille põhjal on need antud, nagu oleks ka nende hektarite põhjal lisatoetusi makstud (kuni ülemmäärani 5000 eurot).

Itaalia ametiasutused on tavalisi toetusõigusi ja eritoetusõigusi eraldi hoides (ilma mingigi ümberjagamiseta) aga loonud rohkem eritoetusõigusi ning seetõttu tavaliste võrdlustoetusõiguste väärtust alahinnanud.

87 Itaalia Vabariik tunnistab kirjalikes seisukohtades, et ta on praktikas kõrvale kaldunud asjaomaste sätete kohaldamisest, nagu komisjon väitis. Ta märgib, et „artikleid 43 ja 48 on kohaldatud iga üleandva põllumajandustootja võrdlussumma selle osa suhtes ning iga ülevõtva põllumajandustootja põllumajandustegevusest tuleneva summa suhtes, arvestades asjaolu, et mõlemal on võrdlusperioodil õigus otsetoetusele“ ning et „Itaalia ametiasutused on otsustanud [eritoetusõiguste ümberjagamist] läbi viia üksnes juhul, kui kõik võrdlussummad kokku toob kaasa summa, mis ületab 5000 eurot hektari kohta.“ Tema sõnul on selline kohaldamine määruse nr 1782/2003 artikliga 48 kooskõlas.

88 Tuleb märkida, et määruse nr 1782/2003 artikli 48 tõlgendamine, milles on ette nähtud sama määruse artiklis 43 sätestatud üldnormist artikli 47 alusel ette nähtud erandi rakendamise eeskirjad, peab tingimata olema tähttäheline (vt analoogia alusel kohtuotsus, 13.12.2001, Heininger, C-481/99, EKL, EU:C:2001:684, punkt 31 ja seal viidatud kohtupraktika).

89 Kõigepealt tuleb meenutada määruse nr 1782/2003 üldist eesmärki, milleks on ühtse otsemaksete kava rakendamine. Määruse nr 1782/2003 artikli 48 grammatilise tõlgenduse põhjal on see säte seda ümbritsevaid sätteid arvestades kohaldatav põllumajandustootjale, kellele on tasutud sama määruse artiklis 47 sätestatud „makseid, mis annavad õiguse eritingimustega hõlmatud toetusõigustele“ ning kellel „ei olnud [määruse] artiklis 43 osutatud hektareid võrdlusperioodi jooksul“ ühtse otsemaksete kindlaksmääramise tähenduses või kelle toetusõigus hektari kohta on enam kui 5000 eurot. Sellisel põllumajandustootjal, kellel ei ole vastavaid hektareid või kellel on hektarid, mille toetusõigus hektari kohta on enam kui 5000 eurot, on õigus toetusõigusele: a) mis on võrdne tema sellistele otsetoetustele vastava (alus) „võrdlussummaga“, mida talle anti kolmeaastase keskmise perioodi jooksul ja b) „iga 5000 eurose võrdlussumma või selle osa puhul, mis vastab otsetoetustele“ (see tähendab eritoetused), mida talle on antud kolmeaastase keskmise perioodi jooksul.

90 Sellest tuleneb, et eritoetused arvestatakse maha võrdlussummast hektari kohta kuni summani 5000 eurot ja alates sellest määrast moodustavad need lisatoetusõiguse (eritoetusõiguse). Selles osas näeb määruse nr 1782/2003 artikli 47 lõige 1 ette, et selles loetletud summad „arvatakse artiklis 48 [...] ette nähtud tingimustel võrdlussumma hulka“. Ka määruse nr 1782/2003 artikli 47 lõikest 2 nähtub, et alates 2007. aastast ja erandina artiklitest 33, 43 ja 44 „hõlmatakse“ (määruse nr 1782/2003 artiklites 95 ja 96 ette nähtud) piimatoetusest ja lisamaksetest tulenevad 2007. aastal makstavad summad ühtse otsemaksete kavaga artiklites 48–50 sätestatud tingimustel. Nii kehtestavad asjaomased õigusnormid ühtsete otsemaksete raames tehtud erinevate toetuste kumuleerumise põhimõtte.

91 Seega väidab Itaalia Vabariik ekslikult, et määruse nr 1782/2003 artiklist 48 tulenevalt on tal kohustus hoida kõik erinevate õiguste alusel tehtavad maksed lahus. Pealegi ei saa viide selle määruse artiklile 49, nagu see on hagiavalduses tehtud, Itaalia Vabariigi esitatud väidet põhjendada. See säte, mille pealkiri on „Tingimused“ ja mis käsitleb eritoetusõigusi, näeb ette erandi sama määruse artikli 36 lõikest 1 ja artikli 44 lõikest 1 nii, et põllumajandustootja, kellel on sellised toetusõigused, mille jaoks tal ei olnud hektareid võrdlusperioodi jooksul, on vabastatud kohustusest esitada õiguste arvule vastav hektarite arv. Selle erandi suhtes kehtib tingimus, et põllumajandustootja säilitab vähemalt 50% võrdlusperioodi põllumajanduslikust tegevusest väljendatuna loomühikutena. Tuleb nentida, et see säte ei näe ette ühtki eritoetusõiguste kindlaksmääramise alternatiivset meetodit ega ka kohustust hoida erinevate õiguste alusel tehtavad maksed lahus. Määruse nr 1782/2003 artikli 49 lõikes 3 on nimelt täpsustatud, et „[a]rtikli 48 kohaselt kindlaksmääratud toetusõigusi ei muudeta“.

92 Tuleb lükata tagasi ka hagiavalduse punktis 32 esitatud argument, mille kohaselt määruse nr 1782/2003 artikli 48 esimeses lõigus nimetatud summad „lisatakse“ võrdlussummale. Nimelt kinnitavad sõnade „arvatakse hulka“ tähendust määruse artikli 47 lõike 1 erinevate keeleversioonide, nimelt itaalia-, inglis- ja saksakeelse versiooni („sono inclusi“; „included in“; „in die Berechnung des Referenzbetrags aufgenommen“) võrdlus. Igal juhul loobus Itaalia Vabariik kohtuistungil sellest argumendist.

93 Mis puutub väitesse, et esiteks ei ole Itaalia ametiasutuste kasutatav toetusõiguste kindlaksmääramise meetod toonud kaasa erinevusi asjaomastele põllumajandustootjatele omistatud toetusõiguste koguväärtuses, ning teiseks on eritoetusõigusi puudutavas osas loomühikute säilitamise kohustusest määruse nr 1782/2003 artikli 49 kohaselt kinni peetud, siis ei saa sellega nõustuda. Kuna selles määruses on nähtud ette sel otstarbel tehtavate maksete kindlaksmääramise spetsiifiline meetod, et tagada kõigis liikmesriikides tasu nõuetekohane maksmine, oli Itaalia Vabariik kohustatud seda kohaldama. Eelnimetatud analüüsist tuleneb, et määruse nr 1782/2003 artikkel 48 on kohustuslik ega jäta liikmesriikidele kaalutlusruumi. Seetõttu ei saa Itaalia Vabariik väita, et tema alternatiivne meetod on sama tõhus, võimeline välistama pettusi või lausa soodsam põllumajandustootjale (vt selle kohta kohtuotsused, Hispaania *vs.* komisjon, punkt 44 eespool, EU:C:2002:192, punkt 87 ja seal viidatud kohtupraktika, ja 28.3.2007, Hispaania *vs.* komisjon, T-220/04, EU:T:2007:97, punkt 89 ja seal viidatud kohtupraktika).

94 Sama kehtib argumendi kohta, et Itaalia ametiasutuste tegevus ei ole toonud EAFRD suhtes kaasa riske. Tuleb nentida, et Itaalia Vabariik ei ole esitanud tõendeid, mis lükkaks ümber komisjoni talituste tehtud arvutusi täpsete summade kohta, mis võivad tuua EAFRD suhtes kaasa riske. Nimelt nähtub esiteks 8. veebruari 2011. aasta kahepoolse kohtumise protokollist ja teiseks 13. detsembri 2012. aasta kirjast, et Itaalia ametiasutused on komisjoni heakskiidetud metodoloogia alusel „esitanud arvutuse määruse nr 1782/2003 artiklite 43 ja 48 väära kohaldamisega EAFRD suhtes tekitatava tegeliku riski kohta, mis vastab summale 1 813 699,96 eurot nelja aasta kohta“.

95 Mis puutub argumenti, mille kohaselt komisjon, ei ole toonud välja, milline konkreetne mõju kaasneb määruse nr 1782/2003 artiklite 43 ja 48 ebaõige kohaldamisega Itaalia ametiasutuste poolt, siis tuleb ka see tagasi lükata. Nagu ka eespool punktis 31 esitatud kaalutluste puhul, tuleb komisjonil tõendada tõsist kahtlust, mitte tõendada, et risk on realiseerunud.

96 Arvestades eespool, eelkõige punktides 89 ja 90 nimetatud kaalutlusi, tuleb märkida, et see, kuidas Itaalia Vabariik on määruse nr 1782/2003 artiklit 48 tõlgendanud, on vastuolus nii määruse sõnastuse kui ka struktuuriga. Kuna kõik argumendid on tagasi lükatud, tuleb Itaalia Vabariigi käesolev väide seoses ühekordse korrektsiooniga eritoetuste kindlaksmääramise ja maksmise suhtes põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

97 Järelikult tuleb hagi tervikuna rahuldamata jätta.

[...]

Esitatud põhjendustest lähtudes,

ÜLDKOHUS (kuues koda),

otsustab:

1. Jätta hagi rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja Itaalia Vabariigilt.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 12. mail 2016 Luxembourgis.

Allkirjad